

פולח

החיים מתחילים בשש בבוקר. ה' שמש זורחת על השדות העצומים של הנגב. ממערב, פחות מקילומטר — גבול, גבול רצועת עזה. על המרפסת הקטנה של הבית הארבע-משפחתי בקיבוץ גירם יושב דובון — דב אגמון בשפת התעודות — ו' נועל נעלים. היום אפשר לנעול נעליים: מכונים את הטרקטור לזריעה, והמגפיים יכולות להישאר בארון.

בשעה שש יוצא הטרקטור מהסככה, כי שמכשיר הוריעה ותום אליו דובון נוהג בו. בחלקת תפוחי האדמה כבר מעבירים קו צינורות להשקאה. כל הנגב כבר ער — או לפחות כל החקלאים בנגב — ודובון הוא חקלאי.

ממתי אתה חקלאי, דובון? "מהרגע שהגעתי עם ההכשרה שלי לכפר מנחם. לפני זה הייתי חשמלאי. על כל פנים זה המקצוע שלמדתי אחרי שגמרתי את ה' גימנסיה. בכפר מנחם ישבתי בפעם הרא' שונה על טרקטור, ומאז אני יורד ממנו רק בהפסקות קצרות של שנתיים-שלוש. אבל חוזרים תמיד אליו."

דובון איננו חקלאי מלידה. בגיל תשע הגיע ארצה מראדום הפולנית, חי עם הוריו בחיפה עד שגויס לפלמ"ח ולהכשרה המג' ייסת. "ההכשרה האמיתית שלי כאותם ה' ימים הייתה קטיפת תירס ועדשים. אבל את עצמי כבר חשבתי לחקלאי ותיק. כשבאנו כעבור זמן מה לקיבוץ תל עמל, כבר הייתי מומחה ממש: עבדתי על קומביין. אחרי שנה בלעמל הכריוו בשבת השח' רה שאנחנו יוצאים לנגב, לקיבוץ עצמאי. שלחו 12 אנשים — אני נשארתי בבאר יעקב לעבוד בבית החולים תחלייריות. בחשמלאות, כמובן."

כיום מלאים חיוו של דובון בחקלאות. הוא השאיר סימנים חקלאיים בנגב כולו. על הכביש המוליך מתלאביב לגירם נש' ארו עד היום חורשות של עצי שיטים, שאין איש מבין כיצד הגיעו לכביש. אנשי הנגב החתיקים יודעים את התשובה: חור' שות דובון! דובון יום את נטיעת בימים שהיה מרכז משק גירם, ועוד הבשר הגדול של הקיבוץ היה נודד בכל רחבי הנגב ו' מחפש מזון. החורשות נועדו לצל, למים ולמנוחה לבהמות הנודדות. כיום הפסיקו הבהמות לנדוד כה רחוק והחורשות מונ' חות. אך השיטים נאחזו בקרקע, הנציחו את שמו של דובון באדמת הנגב לאורך הכביש המוביל מנירים מפונה.

★ ★ ★
כך זה באוסטרליה

שבאנו הנה — כל הארץ הייתה שלנו. היינו אוזני הנגב! אני יושבתי מבוקר עד ערב על קומביין וקצרתי — מה שהעריבים זרעו. הם יושבים כאן על גבול השדות שלנו ברצועת עזה. אנחנו מעבדים את האדמות שלנו עד הגבול ממש. אבל האדמות הרבות כבר לא שלנו. הושיבו שם קיבוצים — מגן, ניר-עוז, עין השלושה. היום יש לנו בסך הכל 14 אלף דונם."

14 אלף דונם של קרקע זה שטח עצום. לפחות בעיני מי שאיננו חקלאי, או אפילו בעיני חקלאי ישראלי שלא ביקר מעולם בחוץ-לארץ. לדובון השטח הזה אינו נראה

"הרגשתי את עצמי מאד לא בנוח", הוא נזכר היום, "כולם הסתובבו כבר במדים והתחלתי לקבל ממש רגשי נחיתות. רציתי גם להיות פייטר כמוהם". סיום הכתה ה' שמינית איבד עד מהרה את ערכו בעיניו. מכיוון שעדיין לא הגיע מועד גיוסו, ניגש ללשכת הגיוס, הצליח להתגנב עוד טרם מלאו לו שבע-עשרה שנה.

★ ★ ★
הירישה באה כמפת"ן

כשהשתחרר אברהם מהצבא, כסר ראי בחיל הקשר, לא היה לו הרבה זמן לחשוב על מקצועו בעתיד. אולם לאביו היה ההמשך ברור מאליה. הוא הכניס את בנו לחנות, החל ללמדו את העבודה. כיקה

ברשותו היה כסף מספיק והוא החליט לפתוח חנות גדולה למצרי הלבושה. לצורך זה רכש מסעדה ישנה ברחוב אלנבי, הכשירה לתפקידה החדש. בתלאביב של סוף שנות השלושים, היוותה החנות ה' חדשה חידוש מהפכני. חלונות-הראדה שלה השתרעו על שטח נרחב והוארו בשפע נור' רות חשמל.

פרט לכך היה בה חידוש נוסף בשוק המסחר התלאביבי, שהתבסס, עד אז, ב' רובו על הרגלי המסחר הערביים. בחנותו החדשה של איוניר היו כל המחירים קב' עים. רק לאחר תקופה ארוכה הצליחו איוניר וטיב מוצריה, לשכנע את הקונים — שהיו רגילים לעמוד על המקח ולהוריד את המחיר — כי הפעם מדובר בנוהג מסחר אירופאי.

דור העצמאות

הסם:
אברהם איוניר.
גיל: 27.
חצב משפחתי:
נשוי, מצפה לבכור.
יליד: **האמבורג**.
מקצוע: **סוחר**.

מלביש החתיכות

בטיור גרניץ

רציתי להיות פייטר כמוהם...

בני תלאביב, שרצו בעמדות המרו' חקות והנידחות של חזית מלחמת-העצ' מאות, חלמו על ערים כצורף של שמות כמו ויסמן, פיל, וברוקלין-בר. כיום נשתמרו שמות אלה רק בחרוזי בתיהם של שירים נוסטלגיים. את תל' אביב תשכ"ב מסמלות כתובות הניאון ה' מרצדות, כמו פיצה, קליפורניה ואיוניר. שמות אלה מוכרים לכולם. גם לשוערים שניצבו בפתחו של מועדון-הלילה ברמת-אביב ושמרו על הנוהג שאין מדקדקים בו במועדוני-הלילה רבים בתלאביב: על האורח לענוב עניבה, ולא — לא יורשה להכנס. אולם לגבי אחד האורחים נהגו אותו ערב לפני משורת-הדין, "בבקשה", אמרו לעלם שנכנס בלחית אשתו, והציעו לו כסא. האורח לא לבש חליפת-ערב ואפילו לא ענב עניבה. הוא בא בתלבושת ספור' סיבית קלה, גזורה בהתאם למידות גופו. הגבר הצעיר היה אברהם איוניר (27), מנהל סניף אלנבי של חנות ההלבשה ה' מפורסמת, איוניר, השייכת למשפחה אשר שמה הפך שם-גדרף לאופנה מעולה. לגבי רוב תושבי החברה הגבוהה וה' זוהרת של צפון תל-אביב, מסמלת שרשרת החנויות של משפחת איוניר את המלה ה' אחרונה בקוי האופנה וטיבה. אברהם איו' גיר יכול לסמל, מאידך, את דמותו של איש העסקים הצעיר והמצליח של אותו חוג נוצץ.

★ ★ ★
המסעדה הפכה חנות מפוארת

אברהם ודאי אינו זוכר כיצד הגיע ארצה. הוא היה בן שבעה חדשים בלבד כאשר עלה עם אמו ואחיו, הגדול ממנו בשלוש שנים, מהמבורג. אביו, מרדכי, שעבד כמנהל בחנות הלבושה בעיר מולדתו שבגרמניה, בא כמה חודשים קודם לכן ולאחר שהכין את הניירות הדרושים, העלה אף את אשתו ובניו.

עם אשתו

— צמחה בין דובני מימכר

עם בובה

— אהבתו של איש עסקים